

Arrest

nr. 216 394 van 5 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari 2019 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE LANGE *loco* advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker komt op in augustus 2013 België binnen in het bezit van een visum kort verblijf.
- 1.2. Verzoeker is in Guinee gehuwd met een dame van Sierra-Leonese nationaliteit die een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België.
- 1.3. Op 20 november 2014 biedt verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur om een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De burgemeester van Stabroek neemt op dezelfde datum de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*ter*).
- 1.4. Op 22 december 2014 wordt het eerste kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.
- 1.5. Verzoeker dient bij brief van 22 januari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 27 februari 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum wordt een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 27 juli 2015 met nummer 149 973 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.
- 1.6. Op 30 juni 2017 wordt het tweede kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.
- 1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 25 januari 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid

De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid *rationae temporis* op.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker reeds op 27 februari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. In de akte van kennisgeving wordt verzoeker ook correct geïnformeerd over de geldende beroepstermijnen.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing op 25 januari 2019 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 26 januari 2019 over vijf dagen om een beroep in te leiden.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 4 februari 2019 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 30 januari 2019 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 4 februari 2019, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "*Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker in het geheel niet in op de laattijdigheid van zijn vordering.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

Ter terechtzitting van 5 februari 2019, alwaar hij uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat de vordering laattijdig voorkomt, gelet op het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, neemt verzoeker het standpunt in dat de beroepstermijn enkel naar vijf dagen wordt teruggebracht indien de eerdere verwijderingsmaatregel ook reeds gepaard ging met een vasthoudingsmaatregel, hetgeen *in casu* niet het geval was. De Raad stelt vast dat deze uitlegging evenwel geen steun vindt in de bewoordingen van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat het enkel heeft over "*een tweede verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel*" en niet over een verwijdering of teruggrijvingsmaatregel die gepaard gaat met een vasthouding met het oog op verwijdering. De Raad acht de tekst van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk.

Betreffende de verwijzing ter terechtzitting naar recente rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

De Raad wijst er nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als tot de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek.

Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Nu geen overmacht wordt aangetoond, handhaaft de Raad de vaststelling dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dus onontvankelijk *ratione temporis* is.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS